

36. møde.

Tirsdag den 9. december kl. 13.30.

Formanden: Fra medlem af folketinget *Arne Christiansen*, der har haft orlov på grund af midlertidig varetagelse af offentligt hverv, har jeg modtaget meddelelse om, at han fra og med den 13. d. m. atter kan give møde i tinget. Stedfortræderens, *Olvuf Houmanns*, hverv som midlertidigt medlem af folketinget ophører herefter fra nævnte dato at regne.

I skrivelse af g. d. meddeler økonomiministeren under henvisning til folketingets forretningsordens § 19, stk. 3, at han ønsker at give tinget en redegørelse for visse økonomiske foranstaltninger, så vidt muligt i dag.

I skrivelse af dags dato meddeler boligministeren, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om kreditforeninger,

forslag til lov om ændring af lov om hypotekforeninger

og

forslag til lov om ændring af lov om boligbyggeri.

I skrivelse af dags dato meddeler finansministeren, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Ændringer vedrørende bolig i egen ejendom).

Udvalget angående forslag til lov om ændring af lov om værnepligt. (Nedlæggelse af lægdsmandsinstitutionen m. v.) har afgivet betænkning over nævnte lovforslag. Eksemplarer er omdelt.

Udvalget angående forslag til lov om ændring af myndighedsloven. (Myndighedsalderen) og forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser med 21 års aldersgrænser har afgivet betænkning over nævnte lovforslag. Eksemplarer er omdelt.

Medlem af folketinget *Kjær Rasmussen* har meddelt mig, at han ønsker til udenrigsministeren at stille følgende spørgsmål:

„Har Danmark i en krise- eller krigssituation vetoret med hensyn til anvendelse af atomvåben fra sit område?“

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets spørgetid, onsdag den 17. december 1969.

Formanden: Uden for dagsordenen giver jeg ordet til økonomiministeren, for at han kan give tinget den nu anmeldte redegørelse.

Økonomiministeren (Nyboe Andersen): Finansministeren og boligministeren vil i dag fremsætte lovforslag, der sigter mod at tilvejebringe bedre balance på kapitalmarkedet. Flere forslag herom vil følge i den kommende tid. Endvidere må den økonomiske politik ventes at blive et væsentligt emne i de næste dages debat om finanslovforslaget. Jeg skal derfor i dag tillade mig at give tinget en samlet oversigt over regeringens planer på dette område og deres økonomiske baggrund.

Det økonomiske forløb har i 1969 haft visse mindre tilfredsstillende sider — efterspørgselspres, valutaunderskud og kreditstramning. Det er dog ikke sådan, at de forholdsregler, der nu foreslås, umiddelbart er rettet mod disse forhold. Tværtimod følger regeringen, at der i den kortfristede økonomiske politik, herunder især finanspolitikken, er sat tilstrækkelig effektivt ind for at sikre et mere balanceret forløb i 1970. De forholdsregler, jeg i dag skal omtale, er derfor af mere langsigtet karakter. Men de har den forbindelse med 1969-udviklingen, at hændelserne i år har overbevist regeringen om, at der må gøres mere for at sikre den langsigtede balance i den danske økonomi, såfremt vi også fremover skal kunne bevare en tilfredsstillende økonomisk vækst og en høj beskæftigelsesgrad.

Den danske økonomi har i 1969 vist et meget tilfredsstillende billede, for så vidt som beskæftigelse, produktion og levestandard er gået stærkere frem og ligger højere end nogen sinde. Det er også tydeligt, at de nødvendige strukturforrykninger i erhvervene skrider hurtigt frem. Men samtidig har 1969 også meget klart afsløret nogle af de grundlæggende svagheder i økonomien.

Således viste valutakrisen i maj os den risiko, der er forbundet med den store kort-

[Økonomiministeren.]

fristede gæld til udlandet, som er opbygget igennem 1960'erne uden en tilsvarende styrkelse af den valutariske likviditet.

Et andet foruroligende træk har været det meget store underskud på den løbende betalingsbalance. Dette underskud har nok i begrænset udstrækning sin rod i mere forbigående forhold, men det hænger også nøje sammen med den hurtighed og styrke, hvormed de ekspansive kræfter i økonomien har gjort sig gældende efter den korte dæmpning af konjunktoren i 1967-68. Forløbet minder i den henseende meget om udviklingen i 1963 og 1964.

Jeg har allerede flere gange her i tinget stærkt understreget den fare, disse tendenser rummer, og regeringen tøvede da heller ikke med at gribe ind med finans- og pengepolitiske modforholdsregler, da udviklingen i foråret tydede på, at ekspansionen ville blive for stærk. En sådan hurtig tilpasning af konjunkturpolitikken vil også fremover være et uundværligt led i bestræbelserne for en bedre ligevægt. Det er imidlertid regeringens opfattelse, at de langsigtede ligevægtsbevarende kræfter i økonomien bør styrkes, og at der følgelig bør lægges en noget mindre byrde på den egentlige konjunkturpolitik.

Dette kræver en indsats på en lang række felter og har derfor været regeringens ledetråd i en stor del af det lovgivningsarbejde, der er gennemført i det sidste år. Meget vigtigt er det således, at der ikke fra de offentlige finanser udgår påvirkninger, der kan bidrage til at forstærke de ekspansive kræfter i den private sektor. Finansministeren har allerede omtalt disse bestræbelser ved fremsættelsen af finanslovsforslaget, og jeg skal kun tilføje, at de forholdsregler, som jeg skal omtale i dag, vil omfatte krav om øget selvfinansiering i kommunerne. Herudover har udviklingen gennem de senere år stærkt understreget betydningen af en forøget privat opsparing, ligesom meget taler for, at strukturen på kapitalmarkedet er sådan, at den bidrager til at styrke de ekspansive kræfter.

Problemerne omkring vort kapitalmarked og specielt udviklingen på obligationsmarkedet har været genstand for adskillige drøftelser i folketinget inden for det sidste år. Disse drøftelser har i høj grad samlet sig

om de aktuelle problemer, men i debatterne er man dog gang på gang vendt tilbage til det spørgsmål, om der var mere grundlæggende svagheder ved vort obligationsmarked, som burde rettes. Regeringen tog derfor i juni måned initiativet til en udredning af dette spørgsmål, og resultatet af det efterfølgende udvalgsarbejde foreligger i form af den redegørelse fra udvalget vedrørende obligationsmarkedets forhold, som blev offentliggjort for en måneds tid siden.

Udvalget fremhæver i denne redegørelse meget klart — og efter regeringens mening med rette — at de problemer, der har været på obligationsmarkedet, navnlig kan henføres til to forhold. Det første og vigtigste er den almindelige uligevægt i samfundsøkonomien, med andre ord den svigtende balance mellem opsparing og investering; den har ikke blot skabt de tilbagevendende problemer på kapitalmarkedet, den har også medført prisstigninger og valutaunderskud. Den anden faktor har været den manglende tilpasning af realkreditens institutioner og deres udlånspolitik efter en udvikling, der har været præget af stærke ændringer i erhvervsmonsteret og af vedholdende prisstigninger. Udvalget fremhæver også, at det sidstnævnte forhold ikke blot har påvirket lånemarkedet, men at svækkelsen af pengepolitikens effektivitet og den lethed, hvormed værdistigninger på fast ejendom har kunnet belånes, har bidraget til at styrke de mere almene uligevægts-tendenser i økonomien i en periode, der har været præget af stærk økonomisk vækst.

De forslag eller skitser til reformer, som udvalget har lagt frem, vedrører især den sidstnævnte side af problemet, altså reglerne for realkreditens udlån. Derimod har det hverken været muligt eller tilsigtet, at udvalget skulle klarlægge eller stille forslag vedrørende de mange andre forhold, der har bidraget til at skabe den uligevægt, der har præget dansk økonomi i den sidste halve snes år.

Med det relativt afgrænsede udgangspunkt, som udvalget har haft, peger det på tre felter, hvor man med fordel kunne sætte ind for at mindske spændingerne på kapitalmarkedet og dermed også spændingerne i økonomien som helhed. For det første finder udvalget, at den frie adgang til realkre-

[Økonomiministeren.]

dit principielt bør opretholdes, men dog til en vis grad bør tilpasses efter nutidens ændrede forhold. Man tænker sig dette opnået navnlig ved, at den fastsatte grænse for långivning i faste ejendomme ikke som hidtil udelukkende skal være bestemt af ejendommens pantesikkerhed, men tillige bør bero på formålet med låntagningen. Derved kommer den almindelige situation på lånemarkedet til at spille en større rolle end i dag, ligesom der ved de erhvervsmaessige lån lægges mere vægt på virksomhedens og virksomhedsledelsens effektivitet.

For det andet fremhæver udvalget den belastning af kapitalmarkedet, som de lange afdragstider for realkredit betyder, og der stilles en række forslag om nedsettelse af disse afdragstider, forslag, hvis gennemførelse uden tvivl vil resultere i en forøgelse af den samlede private opsparing.

Endelig har udvalget for det tredje peget på ønskeligheden af en øget selvfinansieringsgrad i kommunernes økonomi. Også på dette område finder man, at låntagningen i højere grad bør være afhængig af udviklingen i pengepolitikken som helhed, og at kommunernes adgang til at udnytte den lette obligationsfinansiering bør begrænses.

Regeringen kan for sin del tilslutte sig den analyse af kapitalmarkedets forhold, som udvalget har lagt frem, og også de konklusioner, udvalget har draget med hensyn til karakteren af de reformer, der må gennemføres. Regeringen har imidlertid fundet, at der var navnlig tre hensyn, der kunne tale for at modificere udvalgets skitse. For det første har regeringen ikke ønsket at foreslå så vidtgående ændringer i husleje og indskud i det nye byggeri, at de ville komme i strid med hensynet til løsningen af de særlige sociale boligproblemer. For det andet har man været opmærksom på — som også udvalget selv har fremhævet — at strammere lånebetingelser for det nye byggeri måtte føre til en forøgelse af de eksisterende forskelle i lejeniveauet i den nye og den ældre boligmasse. Det kunne derfor være velmotiveret, om en del af tilpasningen snarere fandt sted gennem en øget opsparing, finansieret i den ældre boligmasse, således at man kunne lægge tilsvarende mindre vægt på kravene til nybyggeriets finansiering. For det tredje har

regeringen også fundet det ønskeligt, at der blev tilvejebragt en længere afdragstid end foreslået af udvalget for de lån, som erhvervslivet kan opnå gennem realkredit.

For at kunne tilgodese disse forskellige hensyn har regeringen besluttet sig til at fremsætte forslag, der tager problemerne omkring opsparingen og kapitalmarkedet op med et bredere udgangspunkt, end det er sket i udvalgets redegørelse. Det har herunder været meget vigtigt for regeringen, at der blev ydet bidrag til bedre ligevægt både på kapitalmarkedet og i økonomien som helhed gennem en forøgelse af opsparingen ud over, hvad der ville følge af skærpede lånevilkår i realkredit. Som et egnet middel hertil kan man tænke sig en fondsdannelse, der kan bidrage til at skabe økonomiske forudsætninger for en udbygning af folkepensionen. Socialministeren vil i begyndelsen af 1970 fremsætte forslag om, at en forhøjelse af folkepensionsbidraget, som træder i kraft i 1971, i nogle år opsamlles i en social fond. Personer over den almindelige pensionsalder agtes fritaget for at betale dette særlige bidrag. Den første rate af en tillægspension vil på det her skitserede grundlag kunne udbetales fra 1976 efterfulgt af nye rater med et par års mellemrum, indtil den fulde årlige indbetaling til fonden vil medgå til samtidig udbetaling af tillægspension. Tænker man sig til at begynde med en forhøjelse af folkepensionsbidraget med 1 pct., som over nogle år forøges til 2 pct., vil der kunne opbygges en fond af størrelsesordenen 5—6 milliarder kr., målt i det nugældende prisniveau. Fondens midler skal først og fremmest anbringes i obligationer. Overvejelser om udbygning af de offentlige pensioner må i øvrigt afvente resultaterne af socialreformkommissionens arbejde.

I den forbindelse vil jeg gerne nævne, at der sideløbende med det omtalte pensionsbidrag vil være behov for fra 1973 at opkræve et årligt bidrag på $\frac{1}{2}$ pct. til en forbedret dagpengeordning for hele befolkningen, en ordning, som bør træde i kraft i det nævnte år, 1973. Dette særlige bidrag medgår til løbende udbetalinger, det anvendes ikke til opbygning af en fond, men jeg nævner det i denne sammenhæng til belysning af de krav, som den fortsatte udbygning af de sociale ydelser stiller, krav, som

[Økonomiministeren.]

vi kun kan honorere, såfremt den samlede opsparing og kapitaldannelse i samfundet holdes på et højt niveau.

Blandt regeringens forslag indgår endvidere en række finans- og boligpolitiske foranstaltninger. For at opmuntre den private opsparing med erhvervelse og forbedring af bolig for øje vil finansministeren fremsætte forslag om præmiering af boligopsparingskontrakter. Endvidere vil finansministeren i dag fremsætte lovforslag, hvorefter lejeværdien for nyopførte og nyerhvervede parcelhuse forhøjes til 4 pct. af den senest foreliggende vurdering. Reglerne om beskatning af nye og nyerhvervede ejerlejligheder foreslås også ændret.

Regeringen arbejder desuden med tanken om at skabe en selvfinansieringsordning for det sociale byggeri. Herom vil der blive optaget forhandlinger med Fællesorganisationen af almennyttige Boligselskaber.

Grundejernes Landsforbund og Lejernes Landsorganisation har som bekendt rettet en henvendelse til folketingets boligudvalg, hvori det er oplyst, at de to organisationer har optaget forhandlinger med henblik på en afvikling af huslejerestriktionerne under nærmere givne forudsætninger. Regeringen agter at anmode de to organisationer om at fremskynde disse forhandlinger så meget som muligt.

På dette bredere grundlag af foranstaltninger til fremme af opsparingen og skridt til normalisering af boligmarkedet har regeringen fundet det forsvarligt på en række punkter at modificere den skitse til nye lånegrænser og afdragstider, som indeholdes i redegørelsen fra obligationsmarkedsudvalget. Boligministeren vil i dag for folketinget fremsætte lovforslag herom, og jeg skal henvise hertil, for så vidt angår enkeltheder vedrørende lånegrænser og løbetider for forskellige typer af lån. Det vil fremgå af lovforslagene, at regeringen har ønsket at tage mest muligt hensyn dels til den del af boligbyggeriet, som især har til opgave at løse de sociale boligproblemer, dels til erhvervslivets finansiering, idet man opretholder forholdsvis lange løbetider for udlån til erhvervsbyggeri. Derimod foreslås lån til ombygninger, sommerhuse og tillægslån m. v. begrænset til 10 års løbetid. Her gælder i øjeblikket efter aftale med National-

banken en afdragstid på 15 år. Den foreslåede forkortelse må imidlertid ses i forbindelse med, at der tilstræbes en ophævelse af den tilbageværende obligationsrationering på disse områder.

Regeringen har ønsket at fremsætte disse forslag nu til behandling i folketinget uden at afvente den kommende betænkning fra realkreditkommissionen, fordi man har fundet det rigtigt at lade forslagene indgå i et samlet oplæg om en langsigtet økonomisk politik, som det må være naturligt at orientere folketinget om i forbindelse med debatten om det kommende års finanslov. De ventede forslag fra realkreditkommissionen vil imidlertid kunne indgå i folketingets overvejelser under behandlingen af de lovforslag, der nu fremsættes.

Også den særlige finansieringsordning for værftsindustrien er indgået i regeringens overvejelser. Denne ordning blev i sin tid indført for at sikre de danske skibsværfters konkurrenceevne og dermed den danske værftsindustri fortsatte beståen under internationale konkurrenceforhold, som gør det nødvendigt at kunne tilbyde kreditter på samme vilkår, som udenlandske værfter gør det. Værftsindustrien har i de senere år forbedret sin effektivitet bemærkelsesværdigt, ikke mindst i kraft af den indsats, som værfternes ledelse og fagbevægelsen i fællesskab har udført, koordineret og inspireret af handelsministeriets kontaktudvalg for skibsværftsindustrien. Regeringen er indstillet på at videreføre denne finansieringsordning, men dog således, at de særlige rentelettelser i byggetiden bortfalder gennem ophævelse af forhåndslåneordningen. Dette må ses i forhold til, at baggrunden for finansieringsordningen er de 8-årige kreditter, som værfterne må yde fra skibets aflevering; på linje med hvad værfter i andre lande tilbyder.

Regeringen vil i øvrigt fortsat have opmærksomheden henvendt på den erhvervs-mæssige udbygning. Lovforslaget om øget finansieringsstøtte til håndværket er allerede fremsat her i tinget. Handelsministeren vil i nær fremtid fremsætte et lovforslag om „Fondet til fremme af teknisk og industriel udvikling“, hvorigennem der skabes tidssvarende rammer for samarbejdet mellem industrien og det offentlige om den teknologiske udvikling.

[Økonomiministeren.]

Yderligere kan jeg oplyse, at de midler, der gennem Danmarks erhvervsfond stilles til rådighed for eksportfremme, vil blive forhøjet med virkning fra det kommende finansår, ligesom regeringen i nær fremtid vil nedsætte et sagkyndigt udvalg med den opgave at undersøge problemerne omkring eksportens finansiering.

For så vidt angår finansieringen af kommunernes aktivitet, kan regeringen tilslutte sig grundsynspunktet i udvalgets redegørelse herom: at i en situation med høj beskæftigelse og med vedholdende pres på ressourcerne er det ønskeligt, at der opnås en højere selvfinansieringsgrad i kommunerne end hidtil, på samme måde som staten nu i en årrække har dækket alle sine drifts- og anlægsudgifter gennem beskatning. Der er gennem kommunalreformen skabt nye kommuner med et gennemgående mere bæredygtigt økonomisk grundlag. Et af formålene hermed har været at tilvejebringe et mere selvstændigt kommunestyre end nu, men det må vel være klart, at prisen for denne øgede selvstændighed også er, at kommunerne fører en sund finansiel politik. Lånefinansiering bør derfor først komme på tale i de kommuner, der også efter reformen har et relativt svagt økonomisk grundlag, og især når de samtidig er stillet over for større anlægsopgaver, som de såkaldte udviklingskommuner er det.

Det vil være i overensstemmelse med ånden i kommunalreformen, om denne bevægelse henimod øget selvfinansiering så vidt muligt realiseres af kommunerne selv uden en detaljeret statskontrol med låntagningen, og det er regeringens håb, at dette kan ske på det grundlag, som den nye lovgivning har skabt for det økonomiske tilsyn med kommunerne. Det vil derfor være ønskeligt, at der gennem samarbejde mellem kommunerne, de nye tilsynsråd og staten opnås en flerårig planlægning af kommunernes anlægsarbejder, der kan skabe mulighed både for en hensigtsmæssig tilrettelæggelse af finansieringen og for en jævnere

rytme i kommunernes investeringer, end vi hidtil har haft.

Det vil sikkert være realistisk at gå ud fra, at dette samarbejde først kan udvikles fuldt ud i løbet af nogen tid, når de nye kommuner og tilsynsråd er blevet fastere etableret. Det er dog regeringens opfattelse, at det ikke vil være forsvarligt at fortsætte med en kommunal låntagning af størrelsesordenen 2 milliarder kr. netto som i afvigte finansår. Regeringen vil derfor allerede i 1970-71 på de områder, hvor den har indflydelse på omfanget af de lånemidler, der tilflyder kommunerne, holde igen på den nye långivning og herunder søge iværksat de begrænsninger i kommunernes låntagning på obligationsmarkedet, som udvalgsredegørelsen har peget på. Endvidere vil regeringen pålægge tilsynsrådene generelt at søge den kommunale låntagning dæmpet, men på en sådan måde, at dette navnlig berører de kommuner, hvor der ikke er nogen økonomisk nødvendig motivering for lånefinansiering.

Med fremlæggelsen af dette samlede oplæg om kapitalmarkedets forhold skal jeg endnu en gang understrege, at det, der nu lægges frem til debat, er et langsigtet reformarbejde. Målet er at opnå dels en bedre balance i samfundsøkonomien som helhed og dermed også på kapitalmarkedet, dels en reform af kapitalmarkedet som sådant, så man søger at bevare de mange værdifulde sider af det danske realkreditsystem, men mindsker de ulemper og svagheder, systemet har vist sig at være behæftet med i en periode med stærk bevægelighed i de økonomiske forhold.

Jeg anser det for meget vigtigt, at vi ved behandlingen holder os dette langsigtede perspektiv for øje. Formålet med foranstaltningerne er at nå en bedre prioritering af investeringerne, en styrkelse af opsparende og en svækkelse af de inflationsskabende kræfter. Hvis disse mål kan nås, vil mange af de forhold, der umiddelbart tegner sig som ulemper eller som risiko ved forslagene, forsvinde eller blive af mindre

[Økonomiministeren.]

betydning. Resultatet vil da blive lavere rente, lavere byggeomkostninger og lavere jordpriser, end vi ellers ville have haft, og det vil være til gavn for de investeringer, der nu synes at blive ramt af strammere lånevilkår. Det vil tillige være til gavn for økonomien som helhed, fordi det på længere sigt vil styrke konkurrenceevnen og kapitalforsyningen i de dele af erhvervslivet, der konkurrerer med udlandet.

Jeg har her understreget, at det er et langsigtet reformarbejde, der tilstræbes. Heri ligger på den anden side også, at der ikke umiddelbart kan ventes betydelige direkte virkninger på obligationsmarkedet. Det skulle derimod blive tilfældet i 1971, og i de følgende år vil forholdsreglerne i stadig stærkere udstrækning sætte deres præg på kapitalmarkedet. Jeg må i denne sammenhæng minde om, at når udredningen af disse spørgsmål blev fremmet med så stor hast, var det netop på baggrund af, at der gennem forårets beslutning om afvikling af forhåndslåneordningen var skabt et „pusterum“ på omkring et par år. Skal foranstaltningerne nå at sætte deres virkninger igennem i dette tidsrum, er det nødvendigt, at de gennemføres i nær fremtid.

Hvad angår udviklingen i 1970, peger perspektiverne i retning af en mindre anspændt situation på kapitalmarkedet end i år. Der forestår et betydeligt omsving i den statsfinansielle stilling, som vil bringe både en lettelse af det indre økonomiske pres og af valutabalancen. Dette vil også lette stillingen på kapitalmarkedet, det vil skabe forudsætninger for, at Nationalbanken på ny i fornødent omfang kan tilføre omsætningen likvide midler ved at gå ind på obligationsmarkedet, selv om dette ikke nødvendigvis skal ske under de samme former som hidtil. Jeg vil betone, at heri ligger ingen spådom med hensyn til kursudviklingen på obligationer. I den henseende bliver det meget afgørende, hvorledes renteudviklingen i udlandet vil forme sig; vi må regne med, at rentepolitikken her i landet også i 1970 må have som et væsentligt formål at sikre os mod kapitaludstrømning til udlandet.

Der er altså ikke tale om en kriselovgivning, men om en langsigtet reform. Regeringen gennemførte i foråret foranstaltning-

ger, der var egnet til at dæmpe det pres på den indre økonomi, som vi forudså ville udvikle sig i løbet af sommeren og efteråret. Nu søger vi på tilsvarende måde at gennemføre reformer, der ikke sigter mod den rent øjeblikkelige situation, men kan danne grundlag for en sundere udvikling på længere sigt.

Regeringen betragter de fremlagte forslag og de fremførte overvejelser som oplæg til en bred forhandling med det mål at vinde størst mulig tilslutning i tinget til forholdsregler, der er egnede til at opnå en bedre ligevægt i hele samfundsøkonomien. Regeringen vil henstille til folketingets partier at overveje at lade disse forslag komme til samlet behandling i tinget.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Boligministeren (Hastrup): Hermed har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om kreditforeninger, forslag til lov om ændring af lov om hypotekforeninger og forslag til lov om ændring af lov om boligbyggeri.

Forslagene er en konsekvens af den redegørelse, økonomiministeren i dag har givet her i tinget om nødvendigheden af forholdsregler til bedring af den samfundsøkonomiske balance, herunder også om det påkrævede behov for en bedre balance på obligationsmarkedet. Forslagene er dermed at betragte som resultatet af regeringens overvejelser på grundlag af den skitse, der er indeholdt i redegørelsen fra det af regeringen nedsatte udvalg vedrørende obligationsmarkedets forhold. Denne redegørelse blev i begyndelsen af november omdelt her i tinget. I forhold til udvalgets skitse i redegørelsen er de forslag, som herved fremsættes, modificeret på en række punkter.

Regeringen har fundet det nødvendigt at foretage disse modifikationer navnlig under hensyntagen til

- 1) erhvervslivets investeringer og
- 2) den del af nybyggeriet, der har til formål at løse de sociale boligproblemer på kortere og længere sigt.

Som fremhævet i økonomiministerens redegørelse er det regeringens opfattelse, at de forholdsregler, som må gennemføres for at tilvejebringe en bedre samfunds-